

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený X.
sídlem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne X, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 10. 3. 2022 rozhodnuto tak, že mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce uvedl, že první rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany bylo žalobci vydáno dne X, proti tomu podal žalobu ke správnímu soudu. V napadeném rozhodnutí žalovaný nezohlednil dramatické zhoršení bezpečnostní situace v Ruské federaci, ke kterému došlo po vydání prvního rozhodnutí, ani relevantní vývoj judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“).
3. V prvním žalobním bodě namítal nesprávné posouzení hrozby nuceného odvodu do ozbrojených sil a účasti na válečných zločinech. Poukazoval na to, že již v X obdržel předvolání k nástupu do základní vojenské služby (které navrhoval k důkazu), kterému se vyhnul jen díky pobytu v ČR, kde tehdy X. Předvolání převzala X. a žalobce byl o něm informován. Tvrdil, že od zahájení invaze na Ukrajinu se situace ohledně vojenské služby v Ruské federaci (dále jen „RF“) dramaticky zhoršila, odkázal na rozsudek NSS ze dne 29. 9. 2022, č. j. 1 Azs 84/2022, dle kterého je nutné posuzovat, zda výkon vojenské služby může vést k přímé či nepřímé účasti dotyčné osoby na válečných zločinech či zločinech proti lidskosti. Podotkl, že RF stále zvyšuje počty vojáků, v červenci 2025 tiskový mluvčí Kremlu pohrozil, že Rusko je připraveno k masové mobilizaci (k tomu odkázal na zprávu z webu idnes.cz a zprávu z webu novinky.cz ze dne 20. 7. 2025). Měl za to, že je ideálním kandidátem pro odvod do války na Ukrajinu. Tvrdil, že elektronický systém svolávání branců je již od jara 2025 plně funkční a k doručení povolávacího rozkazu dochází týden po vyvěšení elektronické výzvy, její neuposlechnutí je následně sankcionováno. Uvedl, že byl již sháněn mobilizačním úřadem za účelem jeho odvodu, přičemž samotné nenastoupení zhoršuje jeho pozici pro případ návratu do RF, bagatelizace této skutečnosti ze strany žalovaného žalobce ohrožuje na životě a lidských právech (k důkazu odkázal na zprávu z webu themoscwotimes ze dne 2. 4. 2025). Dále upozornil, že vojenská služba v RF téměř automaticky znamená účast na mezinárodním ozbrojeném konfliktu, a tedy i přímou či nepřímou účast na válečných zločinech, zločinech proti lidskosti či jiných činech, které jsou v rozporu s mezinárodním právem, žalobce by byl v případě návratu a odvodu do armády velmi pravděpodobně nucen účastnit se ozbrojeného konfliktu, kde jsou tyto zločiny páčány, na prezidenta Putina byl vydán zatykač mezinárodním trestním soudem (k důkazu poukázal na zprávu OHCHR a článek Mezinárodního trestního tribunálu). Znovu odkázal na rozsudek NSS ze dne 29. 9. 2022, č. j. 1 Azs 84/2022-61, dle kterého je účast na válečných zločinech presumována, tato presumpce by musela být vyvrácena konkrétními a věrohodnými důkazy, žalovaný však takto nepostupoval, argumentoval judikaturou z roku 2004, která vznikala za zcela odlišné mezinárodněpolitické situace a nedodržel závazný právní názor soudu.
4. Ve druhém žalobním bodě namítal nesprávné posouzení jeho obav z pronásledování za politické postoje, aktivitu na sociálních sítích a účast na protiválečných demonstracích. Žalobce na sociálních sítích X a X dlouhodobě vyjadřoval své politické postoje, a to včetně podpory Ukrajiny, kritiky ruské agrese a volání po demokratických změnách v RF, jeho příspěvky jsou stále dostupné online a jsou i s překlady součástí správního spisu. Žalovaný však fatálně podcenil riziko, které z těchto aktivit plyne. Poukazoval na to, že společnost X byla moskevským soudem prohlášena za extremistickou organizaci a samotné používání sociální sítě X může vést k odsouzení za trestný čin účasti na činnosti extremistické

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

organizace dle § 282.2 trestního zákoníku, za nějž lze uložit i trest odnětí svobody až na 6 let (k důkazu navrhl článek z webu novinky.cz). Stran obsahu svých příspěvků žalobce tvrdil, že mu hrozí postih za trestný čin „diskreditace použití ozbrojených sil RF“, za nějž se běžně ukládá trest odnětí svobody v délce kolem 7 let (k tomu viz analýza OVD-Info k prosinci 2024). Definice „diskreditace“ je velice široká, zahrnuje jakoukoliv kritiku vojenských operací, zpochybňování oficiálních informací či vyjadřování solidarity s Ukrajinou. Při postihování podpory Ukrajiny či kritiky ruského režimu je pak využíván i trestný čin veřejné výzvy k provádění teroristické činnosti (čl. 205.2 trestního zákoníku). Žalobce dále upozornil, že dochází i k retrospektivnímu stíhání za postoje prezentované na sociálních sítích, došlo i k nárůstu trestní odpovědnosti „zahraničních agentů“ dle čl. 330.1 trestního zákoníku. Stran své účasti na X dne X na náměstí X žalobce uvedl, že tato byla masivně potlačena policií a účastníci byli fotografováni a filmováni. Žalovaný bagatelizuje riziko z ní plynoucí, neboť zcela ignoruje praxi ruských orgánů, které systematicky pracují s databázemi účastníků protestů a provádějí opožděné represe. Používaná technologie rozpoznávání obličejů totiž umožňuje dodatečnou identifikaci účastníků i s odstupem let (k důkazu navrhl účastnický výslech žalobce).

5. Ve třetím žalobním bodě namítal nesprávné posouzení obav z pronásledování z důvodu jeho sexuální orientace. Bisexuální orientace žalobce je v jeho sociálním okolí zahrnujícím i jeho známé a bývalé spolužáky v RF známa. Od prvního rozhodnutí v této věci z roku X se dle žalobce situace LGBT+ komunity v RF dramaticky zhoršila a dosáhla úrovně systematického pronásledování. V RF bylo „mezinárodní LGBT+ hnutí“ Nejvyšším soudem Ruské federace dne 30. 11. 2023 označeno za extremistickou organizaci. Dle žalobce tedy může být jakýkoliv projev LGBT+ identity považován za extremismus (k důkazu navrhl účastnický výslech žalobce). LGBT+ osoby jsou v RF systematicky diskriminovány, propouštěny ze zaměstnání a čelí fyzickému násilí, jsou označovány moderním ekvivalentem růžových trojúhelníků. V RF dochází k razím v klubech, kulturních prostorách a na akcích souvisejících s LGBT+ komunitou, stíhání jednotlivců za LGBT+ propagandu či stíhání rodičů LGBT+ teenagerů (k důkazu navrhl článek z webu novinky.cz a zprávu OVD-Info za rok 2024). Žalobce by tak v případě návratu do RF musel, vzhledem k systematickému pronásledování LGBT+ osob, zcela skrývat svou sexuální orientaci, což samo o sobě představuje zásah do lidské důstojnosti. S ohledem na skutečnost, že je jeho sexuální orientace známá X, je zde i riziko udání a následného trestního stíhání.
6. Ve čtvrtém žalobním bodě namítal, že v průběhu řízení o mezinárodní ochraně vznikl nový rizikový faktor v podobě rizika pronásledování z důvodu dlouhodobého pobytu v „nepřátelském“ státě a podání žádosti o azyl. Dle tvrzení žalobce jsou dle legislativních změn z roku 2024 osoby, které požádaly o azyl v nepřátelských státech, automaticky zařazeny na seznam „zahraničních agentů“, přičemž ČR je vedena na seznamu nepřátelských států. Dlouhodobý pobyt žalobce v ČR a zde podaná žádost o azyl z něj v očích státních orgánů RF činí podezřelého ze „zrady“ a „spolupráce s nepřítelem“ dle čl. 275 trestního zákoníku.
7. V pátém žalobním bodě žalobce poukazoval na to, že na základě výše uvedených skutečností mu měla být udělena mezinárodní ochrana dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť opakovaně projevuje konzistentní politické přesvědčení, které je v přímém rozporu s ideologií RF. Z tohoto důvodu by byl v RF vystaven pronásledování a riziku závažné újmy, projevy nesouhlasu jsou plošně trestány (k důkazu navrhl článek z webu themoscwotimes). Pokud by nebyly naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

dle § 12 zákona o azylu, jsou nepochybně naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť žalobci hrozí vážná újma, a to dle ust. § 14a odst. 2 písm. a), b) a c) zákona o azylu. Žalobce dále namítal, že jeho navrácení do RF by představovalo porušení zásady non-refoulement a podotkl, že žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí nezohlednil systematické porušování mezinárodních závazků ze strany RF, nemožnost monitorovat dodržování záruk v situaci, kdy ČR nemá s RF standartní diplomatické vztahy a mezinárodní pozorovatelé nemají do RF přístup, a také skutečnost, že Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR označila svým usnesením ze dne 15. 11. 2022 režim v RF za teroristický. Připomněl, že přístup ruského režimu ke kritikům války je likvidační, přičemž žalobce takovým kritikem rozhodně je. Žalobce dále poukázal na výzvu Evropského parlamentu k ochraně a udělování azylu občanům RF a Běloruska pronásledovaným za protesty proti ruské agresi, včetně dezertérů a odpíračů vojenské služby.

8. V šestém žalobním bodě žalobce konstatoval, že je nutné posuzovat všechny rizikové faktory kumulativně, neboť kombinace více faktorů, které samy o sobě nemusí dosahovat intenzity pronásledování, může v souhrnu takové intenzity dosáhnout. Žalovaný pochybil, když u žalobce posuzoval jednotlivé faktory izolovaně, neboť jeho budoucí pronásledování je prakticky jisté. Žalobce znovu poukázal na rozsudek NSS ze dne 29. 9. 2022, č. j. 1 Azs 84/2022, a také na rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2024, č. j. 5 Azs 142/2024, kde NSS uvedl, že nucené navrácení osoby do RF je v rozporu s veřejně deklarovaným postojem ČR, která odsuzuje ruskou agresi a veřejně podporuje Ukrajinu v boji proti této agresi. NSS zde dále zdůraznil, že kritické příspěvky na sociálních sítích proti ruské agresi jsou relevantním důkazem postojů žadatele, přičemž skutečnost, že žadatel neměl před vypuknutím války problémy s ruskými orgány, není relevantní pro posouzení současné situace po zahájení invaze. Žalovaný však aktuální judikaturu ignoroval.
9. V sedmém žalobním bodě žalobce vytýkal žalovanému, že si neopatřil aktuální informace o situaci v zemi původu žalobce. Napadené rozhodnutí totiž založil na Informacích OAMP z let 2022 – 2023, byť se situace v RF dramaticky mění a judikatura NSS z let 2024 – 2025 zásadně změnila přístup k posuzování žádostí ruských občanů (např. viz rozhodnutí ze dne 17. 1. 2025 č.j. 21 Az 22/2024 či ze dne 9. 11. 2023 č.j. 33 Az 15/2023). Rozhodnutí je šablonovité a konkrétní situace žalobce nebyla dostatečně posouzena. Připomněl, že se na území ČR nachází již déle než X let, žádost o mezinárodní ochranu je jedinou cestou, jak dosáhnout pobytového titulu na území ČR, žalobce je v ČR dlouhodobě stabilizován, hovoří plynule česky, v ČR pracuje a podniká, nezatěžuje sociální systém a neohrožuje ani zájmy či bezpečnost ČR. Tyto okolnosti však žalovaný zcela opomenul, byť bylo namístě je rovněž zohlednit.
10. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný popíral oprávněnost žalobních námitek, nesouhlasil s nimi a odkázal na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu. Trval na správnosti vydaného rozhodnutí, protože zjistil skutečný stav věci, posoudil případ ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce uvedl během správního řízení, a opatřil si potřebné podklady. Nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

12. Žalovaný podotkl, že žalobce neuvedl v průběhu správního řízení žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že vyvíjel v RF činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsoben pronásledován. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce pobývá v ČR nepřetržitě již od roku X, nemohl se tedy zúčastnit X v RF nehledě na to, že v Rusku se X nenachází. Dále dodal, že i vzhledem k X se žalobce v RF doposud politicky nijak významně neangažoval. V RF také nečelil žádným problémům se státními orgány. Žalobce dle žalovaného neuvedl, že by byl v RF pronásledován za uplatňování svých politických práv a svobod. Své aktivity také nijak nedoložil, ačkoliv mu pro tento účel žalovaný poskytl lhůtu.
13. Žalovaný nedospěl ani k závěru, že by žalobce mohl pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Výčet azylově relevantních skutečností v tomto ustanovení je taxativní, což znamená, že jiné skutečnosti, které nejsou v tomto výčtu uvedeny, nepředstavují azylově relevantní důvod. Žalobce ve svých výpovědích výslovně uvedl, že v RF nečelil žádným problémům souvisejícím s azylově relevantními skutečnostmi obsaženými v § 12 písm. b) zákona o azylu. Jak již bylo zmíněno výše, žalobce neměl v RF žádné problémy se státními orgány a nikdy nebyl trestně stíhán. Stran sexuální orientace žalobce měl žalovaný za to, že řádně zhodnotil obavy žalobce týkající se jeho orientace, a to na základě aktuálních informací týkajících se této problematiky. V podrobnostech žalovaný odkázal jak na napadené rozhodnutí, tak na shromážděné podklady. Žalovaný měl též za to, že žalobce neopouštěl RF pod tlakem, vlivem tíživých okolností či kvůli obavám z pronásledování z azylově relevantních důvodů, přicestoval v roce X. Žalobce je dospělou a plně právně způsobilou osobou, je schopen samostatně žít a pracovat, má tedy možnost samostatně pobývat v jiné části RF, například v X či X, neboť ve velkých městech jsou LGBT osoby vnímány lépe. Stran zprísnění legislativy týkající se zveřejňování LGBT tematiky žalovaný podotkl, že k ní došlo již v průběhu roku 2022, stejně jako k vypuknutí konfliktu na Ukrajině, avšak žalobce v ČR o mezinárodní ochranu nepožádal. Požádal o ni až poté, co vyčerpал možnosti úpravy pobytu dle zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tedy vnímá jeho žádost o mezinárodní ochranu jako účelovou.
14. Co se týče obav žalobce z povolání do armády RF a následného zapojení do bojů na Ukrajině, žalovaný je rovněž považoval za účelové a odkázal na napadené rozhodnutí. Ohledně obav žalobce z povolání k výkonu vojenské služby v armádě RF, trestu za eventuální neuposlechnutí povolávacího rozkazu, či případného nasazení do bojů na Ukrajině žalovaný podotkl, že dle shromážděných podkladů k problematice základní vojenské služby, náhradní civilní služby a k situaci branců či mobilizaci v RF nelze předpokládat, že by žalobci v případě jeho návratu do RF hrozilo jakékoliv neadekvátní jednání či trest. Žalobce získal od ruských státních orgánů X a s jejich plným vědomím opakovaně vycestoval ze země. Předvolání k nástupu k základní vojenské službě či k mobilizaci si ani nepřevzal. Stran posouzení hrozícího vyslání žalobce do bojů na Ukrajině žalovaný uvedl, že dostal požadavků stanovených judikaturou a shromáždil informace o povolávání k výkonu základní vojenské služby a praxi vysílání těchto vojáků do bojů na Ukrajině.
15. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Obsah správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

16. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne X v České republice žádost o mezinárodní ochranu a v poskytnutí údajů k žádosti ze dne X uvedl, že je státním příslušníkem RF, politické přesvědčení nemá, členem žádné strany taktéž není. Je však aktivní na sociálních sítích X a X, kde sdílí příspěvky týkající se nutnosti změn ruské společnosti či podpory napadené Ukrajiny. Do ČR přicestoval letecky na konci roku X, v ČR však žije od srpna X. Svůj zdravotní stav označil jako dobrý. Nikdy neměl problémy se zákonem, ani ve vlasti, ani v ČR. O mezinárodní ochranu žádá, protože chtěl původně požádat o trvalý pobyt, ale z důvodu skončení platnosti ruského cestovního pasu i občanského průkazu, přičemž nové osobní doklady mu vzhledem k uzavření ruského velvyslanectví nebyly vydány, se rozhodl zažádat o mezinárodní ochranu. Bojí se návratu do RF, neboť by se pak účastnil mítinku a byl by zatčen, či by byl mobilizován a odveden do války.
17. Při pohovoru dne X sdělil, že v roce X opustil Rusko kvůli tomu, že se mu líbila česká ekonomika a architektura. Chtěl zde studovat X, ale nakonec byl přijat na studium X a zalíbilo se mu to. Vypověděl, že jel do České republiky cíleně, aby zde studoval, a už zde zůstal. Studoval X, ale toto studium nedokončil, přestoupil na jinou X, a tento rok by zde měl dle jeho slov X. Na dotaz správního orgánu, jak si zařídil české vízum, žalobce odpověděl, že mu pomohla X, která mu to pomohla vyřídit přes agenturu. Ke svému ubytování v České republice řekl, že nejdříve dvakrát bydlel na koleji, následně si s přítelkyní pronajímal byt a dvakrát se stěhovali. Dále se správní orgán dotázal žalobce, zda měl nějakou výdělečnou činnost, odpověděl, že měl brigádu, dělal číšníka, a následně začal mít brigády v oboru X. Dodal, že už má nabídku od zaměstnavatele na stálou práci. Dále vypověděl, že zde pobýval na základě studijních víz, a že poslední vízum bylo platné do X. Podal i žádost o prodloužení pobytu, ale kvůli skončení platnosti cestovního pasu bylo řízení o jeho žádosti pozastaveno do doby, než obdrží nový cestovní doklad. Žalobce dále na dotaz vypověděl, že řízení k žádosti o nový cestovní doklad probíhá tak, že dle zákona musí nejdříve doložit potvrzení o ruském občanství, a až poté může žádat o nový cestovní pas. Vysvětlil, že se obrátil na X asi v X, ale kvůli koronaviru mu dle jeho tvrzení dali termín až v lednu X. Popsal, že v X podal doklady, aby dostal potvrzení o občanství Ruska, a očekával, že mu vydají potvrzení. Poté ale začala válka, obrátil se písemně na X, ale nikdo mu neodpověděl. Na webu X bylo uvedené, že je vše uzavřeno, a že žádné žádosti se nevyřizují. Vysvětlil, že tuto situaci vyřešil tak, že šel zažádat o azyl. K otázce, zda nemohl počkat, až se X opět otevře, sdělil, že by mu hrozilo, že by v České republice zůstal nelegálně, jelikož nemá žádné potvrzení, zažádal o nový cestovní doklad. Upřesnil, že nemůže doložit nic, na základě čeho by mu Ministerstvo vnitra ČR prodloužilo lhůtu v řízení o prodloužení studijního víza. Na dotaz správního orgánu, z jakého důvodu se teď nemůže vrátit do Ruska, žalobce odpověděl, že se bojí, že bude povolán do armády nebo bude zatčen. Myslí si, že by byl povolán do armády kvůli tomu, že je Rusko ve válce, chybí jim lidi, a on je ve věku, kdy by měl nastoupit základní vojenskou službu. Bojí se, že by byl povolán do války. Na dotaz správního orgánu, zda je předvolán do armády, žalobce odpověděl, že v X jeho X naposledy obdržela předvolání, že je ve věku, aby nastoupil základní vojenskou službu. Objasnil, že to, že by měl sloužit v armádě, mu tolik nevadí, takový je zákon, ale dle jeho slov oni posílají vojáky v základní vojenské službě na Ukrajinu do války, dle něj je to prokázané, a toho se bojí. Obával se rovněž zatčení kvůli politickým názorům, které během pobytu v České republice může online vyjadřovat, ale pokud by se vrátil, bylo by to trestné a na první demonstraci by ho zatkli. Rovněž podotkl, že by mu přitížilo, že X, a byl by považován za

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zahraničního agenta. V Rusku platí zákony, že pokud člověk šíří nezákonné názory, hrozí trest až 15 let, a za pomoc Ukrajině hrozí trest až 20 let. Posílal peníze ukrajinské armádě, protože existuje účet, kam je možné to poslat. Má ukrajinské kamarády, a proto šířil na sociálních sítích informace o skutečném průběhu dění na Ukrajině. Správní orgán se dotázal žalobce, co myslel zmiňovanou humanitární pomocí, přičemž žalobce vysvětlil, že sdílel informace například o zraněných dětech a o sbírkách na pomoc těmto dětem. Sám tam pomoc neposílal. Informace sdílel na X, kde je více sledujících a více se tam informace šíří. Na dotaz správního orgánu, jaké informace sdílel na síti X, odpověděl, že šířil informace o mítincích a také tam diskutoval s lidmi, kteří nechtěli těm informacím věřit. Na dotaz správního orgánu, zda měl žalobce v minulosti v Rusku nějaké potíže, vysvětlil, že je bisexuál, ale nikdy nebyl fyzicky napaden, jen měl kvůli tomu s některými lidmi špatný vztah. Potvrdil, že od roku X se do vlasti vrátil asi X, přesně si to nepamatuje, jezdil tam na návštěvu X. Dále popřel, že by on osobně někdy ve vlasti měl potíže se státními orgány nebo bezpečnostními složkami Ruska. Také potvrdil, že nikdy nebyl v Rusku trestně stíháný a rovněž neměl nikdy žádné potíže s překračováním hranic do Ruska ani z Ruska. V Rusku má X. Ke svým plánům do budoucna následně řekl, že by zde chtěl v budoucnu pracovat, začal už pracovat ve svém oboru a také by chtěl v budoucnu studovat X. Uvedl, že se dne X účastnil mítinku na X, přidal se k demonstraci, se kterou pokračoval až na X. Jinak se bojí chodit na demonstrace, protože se tam pořizují fotografie a on nechce rodinu v Rusku vystavit problémům.

18. Na podporu svých tvrzení žalobce doložil správnímu orgánu osm snímků obrazovky z jeho sociální sítě X ze dne 2. - 10. 3. 2022, uveřejněných pod účtem X (v překladě z ruštiny „X“) a s avatarem v podobě X, jejichž obsah si nechal správní orgán přeložit do českého jazyka, využil je jako jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí.
19. Žalovaný shromáždil tyto podklady ohledně situace v zemi původu: informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky č. j. 13675/2022-LPTP ze dne 24. 1. 2023, informace Finské imigrační služby - Ruská federace - Vyhýbání se odvodům během mobilizace ze dne 31. 1. 2023, informace OAMP - Ruská federace - Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 31. 10. 2022, informace OAMP - Ruská federace Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 8. 3. 2023.
20. Rozhodnutím žalovaného č. j. X ze dne X nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena.
21. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který svým rozsudkem č. j. 13 Az 23/2023–55 ze dne 27. 2. 2024 výše uvedené rozhodnutí zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Soud v tomto rozsudku shledal, že závěr žalovaného, dle kterého vyhlášená mobilizace již byla skončena a obavy žalobce jsou předčasné (neboť v Rusku pobývají miliony mužů v žalobcově věku a situaci, kdy pouze zlomek z nich, pokud vůbec, absolvuje základní vojenskou službu), nemá oporu ve spise. Dle soudu nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, neboť nebyly shromážděny dostatečné podklady, výkonu vojenské služby a branné povinnosti se týkala Informace Finské imigrační služby ze dne 31. 1. 2023, která však nebyla dostatečně relevantní a ověřená z různých zdrojů. Soud vytkl žalovanému, že se blíže nezabýval skutečností, že žalobce již povolávací rozkaz v roce X obdržel a následně ani nezkoumal, zda bude žalobce povinen po návratu do země původu vykonat základní vojenskou službu a zda mu hrozí přímé zapojení do válečného konfliktu na Ukrajině. Uložil žalovanému, aby doplnil informace o zemi původu tak, aby bylo možné na základě nich posoudit, jaká je pravděpodobnost, že žalobce bude povolán do armády v rámci

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

standartní branné povinnosti, která probíhá každoročně bez ohledu na konflikt na Ukrajině, přičemž si zároveň opatří podklady k posouzení otázky, nakolik hrozí, že by žalobce mohl, případně nemohl být nucen k účasti ve válce na Ukrajině; bude-li žalobci hrozit účast ve válce na Ukrajině, posoudí žalovaný, zda žalobci nehrozí pronásledování ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. e) kvalifikační směrnice, případně vážná újma. Žalovaný měl shromáždit dostatek podkladů týkajících se povinnosti vykonat základní vojenskou službu v Ruské federaci a informace o tom, zda a za jakých podmínek dochází při jejím plnění k nasazení do bojů na Ukrajině. Další námitky žalobce však soud neshledal za důvodné, stran hrozby pronásledování z důvodu politických aktivit soud konstatoval, že za jeho politické aktivity (ať už ve formě účasti na jedné demonstraci v ČR či sdílení příspěvků na sociálních sítích) by se značnou pravděpodobností žalobce nebyl státními orgány pronásledován. Ohledně bisexuální orientace žalobce soud uvedl, že ze shromážděných podkladů plyne, že členové LGBT+ komunity v RF nejsou systematicky pronásledováni a v poslední době nedošlo k výraznému zhoršení postavení LGBT+ osob. Měl tedy za to, že žalobci ani z tohoto důvodu pronásledování nehrozí.

22. Žalovaný následně shromáždil tyto podklady týkající se situace ve RF: Informace OAMP – Ruská federace – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 15. 4. 2025, Informace OAMP – Ruská federace – Základní vojenská služba, náhradní civilní služba, ze dne 28. 1. 2025, Informace OAMP – Ruská federace – Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze dne 25. 2. 2025 a Informace OAMP – Ruské federace – Sexuální menšiny, ze dne 7. 4. 2025. Dne X byl žalobce vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce se s výše popsanými podklady seznámil dne X, nijak se k nim však nevyjádřil, pouze si pořídil kopii celého spisového materiálu.
23. V napadeném rozhodnutí ze dne X žalovaný podrobně rekapituloval tvrzení žalobce a dospěl k závěru, že žalobci nelze udělit azyl z důvodu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Při posuzování mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) žalovaný konstatoval, že neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by plynulo, že v RF uplatňoval politická práva a svobody a za toto uplatňování by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalovaný podotkl, že žalobce nikdy nebyl členem žádné politické strany a skupiny, ani se v RF nijak politicky neangažoval. Nevěnoval se ani žádným politickým či jiným veřejným aktivitám. Dále upozornil na skutečnost, že žalobce nikdy neměl v RF problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami, v RF také nikdy nebyl trestně stíhán. Při svých opakovaných návratech do RF nikdy neměl problémy s překračováním hranic z RF či do RF. Dle žalovaného žalobce opustil RF za účelem X, nikoliv pod tlakem tíživých okolností. Dle svého tvrzení žádost podal proto, aby si v ČR legalizoval svůj pobyt, zjevně se neobával X či X. Žalovaný tudíž shledal žádost žalobce účelovou. Žalovaný u žalobce neshledal odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu § 12 písm. b). Žalobce v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany nehovořil o žádných problémech plynoucích z důvodů uvedených v § 12 písm. b), žalobce neměl v RF žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami, nebyl v RF nikdy trestně stíhán a nikdy také neměl problémy s překračováním hranic do RF či z RF. Žalovaný upozornil na zjevnou účelovost žádosti žalobce a dále podotkl, že vzhledem k zákonu č. 175/2022 Sb. má ČR právo stanovit si mimo své mezinárodní závazky pravidla pro udělování víz či povolení k pobytu pro určité skupiny cizinců, mimo jiné i občanům RF, neboť RF porušuje své mezinárodní závazky, provedla invazi do sousedního státu, kde útočí na civilní cíle. Žalobci nic nebrání v absolvování studia

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

v RF. Zabýval se obavami žalobce z povolání k výkonu vojenské služby a účasti ve válce na Ukrajině, poukázal na to, že branná povinnost i povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem, což plyne i z mezinárodněprávních dokumentů. Judikatura dále stanoví, že ani trestní stíhání za dezerci nespadá pod strach z pronásledování. Na podkladě Informace OAMP ze dne 28. 1. 2025 se podrobně zabýval základní vojenskou službou, náhradní civilní službou a mobilizací. Žalovaný nezjistil nic, co by svědčilo o tom, že by samotný výkon základní vojenské služby v RF mohl pro žalobce představovat pronásledování. Zjistil, že výkon základní služby se řídí příslušnou právní úpravou, je tak předvídatelný, je upravena i možnost odložení výkonu této služby, osvobození od jejího výkonu či odepření výkonu této služby a možnost výkonu náhradní vojenské služby. Dle shromážděných podkladů není systém elektronické vojenské evidence a elektronického předvolání k odvodové komisi plně v provozu a většina odvodových komisí tak vede vojenskou evidenci v papírovém formátu. Elektronické předvolání bylo využíváno ve zkušebním režimu pouze ve třech oblastech RF a mělo pouze informativní charakter. Předvolání je tedy adresátovi stále nutno předat proti jeho podpisu. Proti rozhodnutí vojenských složek je možné se bránit právní cestou. Sankce za neuposlechnutí jednotlivých výzev nejsou nijak nepřiměřené a zpravidla mívají formu peněžité pokuty. Dle shromážděných podkladů nic nenasvědčuje tomu, že by osoby vykonávající základní vojenskou službu byly okamžitě nasazeny do konfliktu na Ukrajině a staly se tam subjektem či objektem válečných zločinů. Zjistil, že částečná mobilizace, která v RF začala již v roce 2022, oficiálně sice nebyla ukončena, od roku 2023 však už fakticky neprobíhá. Tato částečná mobilizace se navíc vztahovala pouze na osoby, které jsou členy vojenských záloh, což není případ žalobce, který dosud základní vojenskou službu nevykonával. Rovněž zjistil, že RF se zaměřila na zapojení zahraničních vojáků, osob ve výkonu trestu či občany z chudších vrstev či oblastí RF, kdy tyto osoby dobrovolně podepisují kontrakt s armádou RF, a to za finanční úplatu, poté jsou vysíláni do bojů na Ukrajině. Žalobce se tedy nemusí obávat zapojení do konfliktu na Ukrajině, pokud takový kontrakt nepodepíše. Žalovaný také na základě shromážděných podkladů odmítl, že by byl na konkrétní osoby vyvíjen nepřiměřený tlak s cílem donutit je k podepsání kontraktu. Dále konstatoval, že si žalobce dosud osobně nepřevzal povolávací rozkaz k výkonu základní vojenské služby, ani neuvedl, zdali byly ze strany vojenských orgánů podniknuty kroky k jeho kontaktování či vyhledání vedoucí k doručení povolávacího rozkazu. Žalovaný podotkl, že bez převzetí povolávacího rozkazu nemůže žalobce být v RF nijak sankcionován, navíc sankce není nijak nepřiměřená (obvykle jde o pokutu). Nadto dodal, že páčání válečných zločinů vyžaduje i volní složku, účast v konfliktu tedy automaticky neznamená páčání těchto zločinů. Stran sexuální orientace žalobce a obav s ní spojených žalovaný ze shromážděných podkladů zjistil, že zvýšený zájem o LGBT+ komunitu ze strany bezpečnostních složek se nevztahuje na osoby, které nejsou viditelné a nereprezentují LGBT+ symboly a postoje. Připomněl, že žalobce nikdy neměl v RF problémy se státními orgány, a to ani z důvodu odlišné sexuální orientace. Ze shromážděných podkladů nelze konstatovat, že by LGBT+ komunita čelila plošné represi, jež by svým rozsahem, intenzitou či povahou naplňovala definici pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalobce není osobou, která by ve veřejném a mediálním prostoru aktivně propagovala LGBT+ tematiku či hnutí. Žalovaný dále podotkl, že zákon č. 135-FZ je v RF účinný již od roku 2013, jeho novela pak od roku 2022 a žalobce se nikterak nedotýká. Dle žalovaného je zcela vyloučeno, že by žalobce figuroval na seznamu osob propagujících LGBT+ ideologii sestaveném ministerstvem spravedlnosti RF, neboť ani v ČR se nijak nezapojoval do aktivit na podporu LGBT+. Žalovaný došel k závěru, že žalobci nehrozí

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

pronásledování ve smyslu zákona o azylu v souvislosti s jeho sexuální orientací. Ohledně účasti žalobce na mítinku dne X žalovaný uvedl, že žalobce svou účast nijak nedoložil, jednalo se o ojedinělou a náhodnou událost, žalobce, jak sám vypověděl, šel kolem a k mítinku se přidal, nebylo to však jeho prvotním záměrem, na tomto mítinku nijak aktivně nevystupoval. Žalovaný považoval za vyloučené, že by státní orgány RF sledovaly všechny demonstrace namířené proti RF na světě a následně stíhaly všechny občany RF, kteří se těchto akcí účastnili. Nadto podotkl, že ze shromážděných podkladů plyne, že zvýšeným kontrolám při vstupu do země čelí aktivisté, novináři či právníci, nicméně žadatel ani do jedné z těchto skupin nespadá. Připomněl jeho opakované cesty do RF, přičemž žadatel se nikdy s žádnými problémy nesetkal. Žalobce také nebyl až do vypuknutí konfliktu mezi RF a Ukrajinou politicky aktivní. Žádné pronásledování ve smyslu zákona o azylu mu tedy nehrozí. Jeho životní situaci nepovažoval za natolik mimořádnou, aby se jednalo o případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Na základě shora uvedených zjištění žalovaný neudělil žalobci ani doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, neboť shledal, že mu nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Soud o věci samé rozhodl bez jednání, neboť účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlasili s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání.
26. Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu *se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že je cizinec pronásledován za uplatňování politických práv a svobod*
27. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu *se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
28. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
29. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

30. Podle ust. § 23c zákona o azylu *podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména a) žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, b) protokol o pohovoru, c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.*
31. Podle ust. čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice 2011/95/EU (dále jen „kvalifikační směrnice“) *mohou být za pronásledování ve smyslu odstavce 1 mimo jiné považována tato jednání: trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2.*
32. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. *právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.*
33. Soud se zabýval především tím, zda žalovaný dodržel právní názor vyslovený zdejším soudem ve zrušujícím rozsudku ze dne 27. 2. 2024 č.j. 13 Az 23/2023-55.
34. Žalovaný měl shromáždit dostatek podkladů týkajících se povinnosti vykonat základní vojenskou službu v Ruské federaci a informace o tom, zda a za jakých podmínek dochází při jejím plnění k nasazení do bojů na Ukrajině. Žalovaný těmto požadavkům dostal, neboť si opatřil velmi podrobnou a adresnou Informaci OAMP ze dne 28. 1. 2025 zabývající se základní vojenskou službou, náhradní civilní službou a mobilizací. K námitce ohledně neaktuálnosti této informace soud konstatuje, že informace o zemi původu musí být v maximální možné míře 1. relevantní, 2. důvěryhodné a vyvážené, 3. aktuální a ověřené z různých zdrojů, a 4. transparentní a dohledatelné (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Zpráva těmto podmínkám vyhovuje, protože ze seznamu použitých zdrojů je zřejmé, že vycházela z velkého množství různých konkrétně specifikovaných podkladů, včetně institucí jako jsou Agentura EU pro azyl (EUAA), Dánská migrační služba, Finská imigrační služba, RFE/RL, BBC a dalších. Informace OAMP zároveň popisuje stav k lednu 2025, použité podklady jsou z let 2022, 2023, 2024 i z počátku roku 2025, nelze tak bez dalšího konstatovat, že by se jednalo o zprávu neaktuální. Lze proto uzavřít, že se jedná o relevantní, důvěryhodnou, vyváženou a objektivní zprávu.
35. Předně žalovaný z tohoto podkladu zjistil, že tzv. částečná mobilizace z roku 2022 sice dosud nebyla oficiálně ukončena, nicméně reálně již nejméně od roku 2023 neprobíhá, navíc se týkala pouze jedinců patřících do ruských vojenských záloh, což není případ žalobce, který základní vojenskou službu dosud neabsolvoval. Žalobce to svými tvrzeními nijak nezpochybnil, namítal sice, že dle tiskové zprávy Kremlu z července 2025 Rusko je připraveno k masové mobilizaci, nicméně netvrdil, že by mobilizace aktuálně probíhala; soud tak k důkazu neprováděl zprávy z webu idnes.cz ze dne 31. 5. 2025 a z webu novinky.cz ze dne 30. 4. 2025. Ani soudu z úřední činnosti není známo, že by v Rusku v současné době probíhala mobilizace. Nelze sice vyloučit, že taková skutečnost nastane v budoucnu, avšak soud nemůže rozhodovat dle hypotéz a musí vycházet z objektivizovaných a aktuálních skutečností.
36. Jak již soud dovodil ve zrušujícím rozsudku č.j. 13 Az 23/2023-55, z obecného hlediska branná povinnost a výkon vojenské služby představuje základní státoobčanskou povinnost

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

a není bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, a to ani v případě, kdy by byl spojen s rizikem povolání do bojových akcí ve válečném konfliktu nebo s hrozbou trestní sankce za nenastoupení vojenské služby. Plnění branné povinnosti může být v určitých případech azylově relevantní skutečností, a to a) pokud by žadateli hrozilo trestní stíhání nebo trest v důsledku toho, že se daná osoba odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo b) pokud by mu za její odepření hrozil trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. Žalovaný z těchto principů v napadeném rozhodnutí vycházel. Žalovaný rovněž vycházel z toho, že vojenská invaze Ruské federace na Ukrajinu je aktem mezinárodní agrese, v rámci které ruská vojska páchají zločiny proti míru a proti lidskosti (k tomu např. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Azs 306/2021-49, č. 4364/2022 Sb. NSS). V tomto směru tedy soud nepovažoval za potřebné doplňovat dokazování o zprávu OHCHR (Report on the Human Rights Situation in Ukraine z 30. 6. 2025) a článek Mezinárodního trestního tribunálu ze dne 17. 3. 2023 navržené žalobcem ohledně toho, že armáda Ruské federace se dopouští v rámci konfliktu na Ukrajině válečných zločinů (včetně toho, že na prezidenta Putina byl vydán zatykač Mezinárodním trestním soudem), neboť jednak je to obecně známou skutečností a jednak to žalovaný nijak nepopíral.

37. Žalobce v řízení i v žalobě tvrdil, že v X bylo u X v RF ponecháno předvolání, že se má dostavit na vojenskou správu, žalobce byl o tomto předvolání informován. Žalovaný toto nijak nezpochybňoval a v napadeném rozhodnutí se detailně zabýval tím, zda by výkon vojenské služby v případě žalobce mohl být azylově relevantním důvodem. S ohledem na to již soud považoval za nadbytečné, aby prováděl k důkazu kopii předvolání k vojenské správě, kterou žalobce nedoložil ve správním řízení, ale přiložil ji až k žalobě.
38. Žalovaný se pak v souvislosti s brannou povinností zabýval podmínkami výkonu základní vojenské služby, procesy odvodů a povolávání, a to zejména na stranách 7 – 11 napadeného rozhodnutí, kdy soud na toto podrobné odůvodnění odkazuje. Pokud jde o samotný výkon základní vojenské služby, žalovaný nezjistil, že by ve vztahu ke konkrétní osobě žalobce měl konstituovat azylově relevantní skutečnost. Žalobce toto nezpochybňoval, jeho námitky směřovaly k tomu, že by se musel účastnit bojů v rámci konfliktu na Ukrajině, nikoli k výkonu základní vojenské služby jako takové.
39. Pokud jde o předvolávání k výkonu branné povinnosti žalovaný se zabýval rovněž konkrétními postupy pro celé povolávací řízení, kdy na podkladě shora uvedené Informace OAMP zjistil, že předvolávání probíhá buď osobně nebo poštovní zásilkou do vlastních rukou adresátovi proti jeho podpisu, pokud osoba odmítne, je o tom učiněn záznam a předvolání se považuje za doručené dnem odmítnutí. Z toho žalovaný dovodil, že žalobce tedy dosud osobně povolávací rozkaz nepřevzal, po celou dobu se nacházel v ČR (byť je fakticky seznámen s obsahem písemnosti zanechané vojenskou správou u X), s čímž se soud ztotožňuje. Ani žalobce tento závěr nijak nezpochybnil, ani netvrdil, že by se jej vojenské orgány kromě uvedeného pokusu snažily kontaktovat jinak. Žalovaný se zabýval i systémem elektronického předvolávání k odvodové komisi, který dle jeho zjištění k lednu 2025 nebyl dosud plně zprovozněn a většina komisí dosud vedla papírovou evidenci. Žalobce k tomu namítal, že nový elektronický systém svolávání branců již od jara 2025 plně funguje a doručení elektronického povolávacího rozkazu se nově považuje za uskutečněné jeden týden po vyvěšení elektronické výzvy, poukazoval na článek z webu themoscowtimes.com ze dne 2. 4. 2025. Nicméně, vzhledem k tomu, že žalobce netvrdil, že by jeho osobě bylo předvolání touto cestou doručováno, nepovažoval soud za nutné v tomto směru doplňovat dokazování

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

provedené žalovaným. Samozřejmě, do budoucna nelze vyloučit, že předvolání k výkonu branné povinnosti (základní vojenské službě) bude žalobci doručeno. Žalovaný se však i s variantou, že žalobce by k výkonu branné povinnosti skutečně v budoucnu nastoupil, rovněž obsírně vypořádal.

40. Žalovaný se zabýval i další podstatnou otázkou, a sice možností sankcí v souvislosti s neplněním branné povinnosti. Na podkladě Informace OAMP ze dne 28. 1. 2025 zjistil, že sankce hrozí např. za neuposlechnutí výzev vojenských orgánů, za nedostavení se k odvodu či ke kontrole údajů v evidencích, za nenastoupení vojenské služby, kdy se může jednat buď o přestupky či trestné činy, nicméně sankce nastupují spíše až v případě, kdy osoba vědomě neuposlechne konkrétní pokyny. Ze sankcí sice hrozí i trest odnětí svobody, avšak v praxi jsou ukládány prakticky převážně pokuty, např. v roce 2023 byla některým osobám uložena pokuta, k odnětí svobody nebyla odsouzena žádná osoba, v první polovině roku 2024 byla rovněž uložena převážně pokuta (celkem bylo odsouzeno 427 osob) a pouze ve třech případech byl uložen podmíněný trest odnětí svobody. Bylo zjištěno, že úřady nemají kapacity k masivnímu stíhání osob za vyhýbání se základní vojenské službě, přičemž komisariáty se soustředily na jiné úkony během odvodů. Žalovaný se zabýval i sankcemi za neuposlechnutí povolávacího rozkazu k mobilizaci (který se však žalobce zatím ani týkat nemůže, neboť dosud neabsolvoval základní vojenskou službu a není členem záloh, na které se mobilizace vztahuje), kdy se může jednat pouze o přestupek s možnou sankcí pokuty, v praxi však prakticky k žádným postihům nedošlo, ani osoby, které odešly do zahraničí během mobilizační vlny v roce 2022 žádným postihům nečelí, úřady se namísto toho snaží rekrutovat nové vojáky. Z toho plyne, že sankce související s nenastoupením základní vojenské služby nejsou nijak drastické, nejedná se o nepřiměřené či diskriminační sankce, navíc jsou v praxi aplikovány v relativně malém počtu případů. Soud má za to, že se jedná o velmi podstatný aspekt pro posuzování toho, zda by povolání žalobce k výkonu základní vojenské služby mohlo být azylově relevantní skutečností. S ohledem na povahu převážně ukládané sankce a obecně velmi nízký počet postihovaných případů lze dle názoru soudu dovodit, že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany žalobci naplněny být nemohou. Žalobce k této otázce nevznosl žádné námitky.
41. Dalším bodem je možnost náhradní civilní služby (dále také „NCS“), o které žalovaný zjistil, že je upravena ústavou i federálním zákonem a lze o ni žádat i z důvodu přesvědčení (morálních, etických, pacifických), dle zdroje došlo k roce 2023 k rozšíření pozic a organizací pro náhradní civilní službu. Dle aktuálních zdrojů lze při zamítnutí žádosti o NCS podat odvolání k odvodové komisi vyšší instance či k soudu, asistenci při žádosti o NCS nabízejí neziskové organizace či některé advokátní kanceláře. Z těchto zjištění tedy plyne, že v RF existuje i možnost výkonu náhradní civilní služby, které se lze domáhat i soudní cestou, přičemž žalobce tato zjištění žádným způsobem nezpochybil.
42. Žalovaný se dále zabýval otázkou vysílání branců základní vojenské služby do války na Ukrajině a dospěl k závěru, že není přiměřeně pravděpodobné, že by žalobce měl být při případném výkonu základní vojenské služby nucen odeslán účastnit se bojů na Ukrajině či jakýchkoliv jiných bojových operací mimo území RF, ledaže by s tím sám souhlasil a s ruskou armádou uzavřel profesionální smlouvu. Soud s tímto závěrem žalovaného souhlasí.
43. Jak žalovaný zjistil z Informace OAMP ze dne 28. 1. 2025, do bojů na Ukrajině jsou vysílány zejména osoby, které podepíší profesionální kontrakt s armádou a vstoupí do služeb armády za úplatu. Zabýval se i informacemi, dle kterých se vyskytují případy tlaku na brance

např. před koncem základní vojenské služby, aby podepsali kontrakt s armádou, nicméně existují doporučené obranné mechanismy, kdy je možné podat soudní žalobu a dle lidskoprávních aktivistů nesmí osoba začít smlouvu plnit, pokud s ní nesouhlasí, což může sloužit jako podklad při soudním řízení. Dle této zprávy nehledě na existující tlak je odmítnutí podpisu smlouvy brancem nadále reálnou alternativou a za odmítnutí podpisu smlouvy podle zdroje z prosince 2024 nic nehrozí.

44. Dále se žalovaný zabýval i tím, zda samotní branci mohou být do bojů na Ukrajině vysláni. Soud souhlasí s hodnocením žalovaného, že není přiměřeně pravděpodobné, že by byl žalobce v rámci výkonu základní vojenské služby vyslán do bojů na Ukrajině. Standard přiměřené pravděpodobnosti neznámá, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane, nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným (rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).
45. Z Informace OAMP ze dne 28. 1. 2025 vyplývá, že počet branců odvedených během každého období se pohybuje mezi 130 až 150 tisíc osob. Po legislativních změnách v dubnu 2023 mohou branci povinnou vojenskou službu absolvovat v tzv. mírových misích. Nemohou být nasazeni do bojových operací před dokončením čtyřměsíční vojenské služby a před získáním úvodní vojenské specializace. Podle vyjádření a praxe ruských úřadů jsou branci umísťováni primárně do oblastí v blízkosti místa bydliště a konečné rozhodnutí činí vojenský komisariát. Na počátku invaze 24. 2. 2022 se ve veřejně dostupných zdrojích objevovaly rozporuplné informace o rozsahu účasti branců v bojových operacích na Ukrajině, včetně např. úmrtí branců zejména v úvodních měsících invaze. Po zásahu ruských úřadů (generální prokuratury) bylo v počátečních měsících invaze 600 branců zapojených do invaze staženo z ukrajinského území. Ruská redakce BBC v srpnu 2024 uváděla, že během probíhající války zemřelo na Ukrajině celkově nejméně 159 branců. V obecné rovině ruské úřady, včetně nejvyšších představitelů několikrát explicitně odmítly, že by branci byli cíleně posíláni do bojových operací na Ukrajině, či že branci budou vysíláni do ukrajinských okupovaných a následně anektovaných oblastí. Zároveň anexe těchto oblastí v legislativní rovině umožňuje vyslání/umístění branců do těchto oblastí. Po anexi a vyhlášení tzv. částečné mobilizace se však neobjevovaly informace o nasazení branců ve velkých počtech, i přes individuální případy, k nimž může docházet. Sergej Krivenko (Občan a armáda) uváděl v březnu 2024, že „vojáky základní služby do války masově neposílají“, ale mohou být posláni na anektovaný Krym nebo do příhraničních oblastí s Ukrajinou. Dále zpráva uvádí, že podle různých zdrojů nebyli branci cíleně vysíláni do bojových operací, úřady je však využívaly pro ostrahu hranic, včetně rusko-ukrajinských hranic v Bělgorodské, Kurské a Brjanské oblasti, kde nahradili smluvní vojáky, kteří byli přesunuti na frontu na Ukrajině. Minimálně v létě 2024 se do bojů po ukrajinské příhraniční ofenzívě v Kurské oblasti zapojili branci umístění v tamějším regionu, kde střežili tamější hranice. Podle expertů citovaných zprávou Finské imigrační služby v srpnu 2024 byli branci špatně vycvičení a v Kurské oblasti využitelní v logistice a budování obranných struktur.
46. Soud má za to, že z uvedené zprávy vyplývá, že vyslání branců do bojů na Ukrajině je jevem výjimečným a ojedinělým. Z Informace OAMP ze dne 28. 1. 2025 je zřejmé, že k nasazení branců v boji na Ukrajině došlo především na počátku invaze, přičemž bylo po zásahu generální prokuratury v počátečních měsících invaze 600 branců staženo z ukrajinského území. Rovněž uvedený zdroj potvrdil v březnu 2024, že vojáky základní

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

služby do války masově neposílají. Informace svědčí o tom, že tito mohou být vysláni na anektovaný Krym nebo do příhraničních oblastí. Nicméně, ze shora uvedeného plyne, že k páchání válečných zločinů (ve smyslu čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice) dochází na území Ukrajiny, nikoli v příhraničních oblastech (kde může být úkolem branců pouze střežit hranice) ani na Krymu, který Rusko okupuje již od roku 2014. Nelze tak považovat za přiměřeně pravděpodobné, že by vyslaní branci v příhraničních oblastech či na Krymu se na takových zločinech podíleli. Z informací o zemi původu je zřejmé, že k vyslání vojáků základní vojenské služby do bojů na Ukrajině aktuálně běžně nedochází, došlo k němu v některých případech především v roce 2022 po začátku války a ojedinelé v létě 2024 po ofenzívě Ukrajiny v Kurské oblasti. Nelze tak s přiměřenou pravděpodobností předpokládat, že by branci v rámci výkonu základní vojenské služby byli vysíláni do bojových operací resp. oblastí bojů. Z informací je spíše zřejmá tendence rekrutovat z branců smluvní vojáky, kteří by již do bojů mohli být vysláni, nicméně dle těchto informací je odmítnutí podpisu smlouvy brancem nadále reálnou alternativou.

47. Lze shrnout, že ze shora uvedeného rozhodně neplyne, že by byl žalobce po svém nástupu k výkonu základní vojenské služby okamžitě nasazen do ozbrojeného konfliktu na Ukrajině a stal se tam subjektem či objektem válečných zločinů. Naopak, žalovaným bylo zjištěno, že žadateli jednak v souvislosti s nenastoupením k výkonu branné povinnosti nehrozí nepřiměřený či diskriminační sankce (sankce jsou ukládány v relativně malém počtu případů a jedná se o nijak vysoké pokuty), existuje i možnost náhradní civilní služby. Dále z uvedeného plyne, že není přiměřeně pravděpodobné, že by byl žadatel v rámci výkonu základní vojenské služby vyslán do bojů na Ukrajině, do těchto bojů jsou nasazováni vojáci, kteří podepsali kontrakt s armádou, přičemž tomuto podpisu se lze reálně vyhnout. Soud tak ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že žalobci nehrozí v souvislosti s výkonem branné povinnosti pronásledování či nebezpečí vážné újmy, přičemž žalovaný požadavky stanovené soudem ve zrušujícím rozsudku dodržel.
48. Žalobce ve druhém žalobním bodě namítal nesprávné posouzení jeho obav z pronásledování za politické postoje, aktivitu na sociálních sítích a účast na protiválečných demonstracích.
49. K tomu soud konstatuje, že těmito námitkami žalobce se soud již zabýval v rozsudku ze dne 27. 2. 2024 č. j. 13 Az 23/2023-55, soud souhlasil se žalovaným, že žalobce doposud ve vlasti ve spojení s uplatňováním svých politických názorů neměl žádné problémy, konstatoval, že byl pouze prostým účastníkem jedné demonstrace v České republice a za svou účast nebyl nijak postižen, ani nebyl kontaktován ze strany státních orgánů Ruské federace. Soud považoval za nepravděpodobné, že by žalobci v budoucnosti hrozil postih kvůli účasti na jediné demonstraci, které se dle vlastních tvrzení účastnil „omylem“, neboť šel na X v době, kdy se tam konala demonstrace.
50. Soud pak neshledal důvod se od svých předchozích závěrů odchýlit. Po vydání zrušujícího rozsudku již žalobce v řízení stran své účasti na demonstraci nic nového neuvedl. Žalovaný v napadeném rozhodnutí danou námitku vypořádal identicky, jako v předchozím rozhodnutí, pouze na základě aktuální Informace OAMP týkající se navrátilců doplnil, že se v současnosti nekonají masivní kontroly navrátilců ani jejich telefonů, ruské úřady se aktivně nezaměřují na osoby, které zemi opustily před zářím 2022, zvýšeným kontrolám čelí především rizikové skupiny (aktivisté, novináři, právníci). Soud tak s uvedeným vyhodnocením žalovaného souhlasí. Teprve v žalobě žalobce začal tvrdit, že se účastnil

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

demonstrace dne X na X, která byla masivně potlačena policií a účastníci byli fotografováni a filmováni. Soud tuto novou námitku považuje za zjevně nesprávnou, až zmatečnou, neboť X se nachází v X (v těsné blízkosti X), nikoli v X, přičemž žalobce po celou dobu tvrdil, že od roku X v X ani nebyl. V tomto kontextu tak vyznívá jako zcela zmatečné i nové tvrzení, dle kterého byla demonstrace masivně potlačena policií, neboť k takovým událostem v X běžně nedochází, ani soudu není známo z úřední činnosti, že by k tomu došlo. Totéž platí o tvrzení, že účastníci byli fotografováni a filmováni ruskými orgány, neboť k demonstraci došlo v X, nikoli na území X. Žalobce pak nenavrhл žádné relevantní důkazní prostředky, kterými by svá tvrzení mohl prokázat. Za takový důkazní prostředek nelze považovat výsledek žalobce, neboť tento neslouží k nahrazování žalobních tvrzení a nemohl by nahradit objektivizované a ověřené informace. Proto soud tento výsledek žalobce neprováděl.

51. Soud se již ve zrušujícím rozsudku ze dne 27. 2. 2024 zabýval i aktivitami žalobce na sociálních sítích a shledal, že žalobce na X vystupoval pod účtem X (v překladě z ruštiny X) a jako profilovou fotografii má X. Dle soudu ze snímků obrazovky, které žalobce doložil, bylo zřejmé, že na jeho profilu nebyly trvale uloženy žádné příspěvky týkající se jeho politické aktivity a že tyto příspěvky sdílel pouze ve formě X. Soud zmínil, že se nejednalo o autorské příspěvky žalobce, ale o pouhé „přesdílení“ informací o humanitární pomoci Ukrajině, fotografií budov po bombardování či fotografie s vykreslením aktuálních problémů Rusů a Ukrajinců, a tedy dle soudu žalobcem sdílené informace nebyly nikterak protiruské, ani nediskreditovaly ruskou armádu. Soud poukázal na to, že dle zpráv o zemi původu ruské státní orgány nemají kapacitu kriminalizovat veškeré projevy na sociálních sítích a většinou se omezují pouze na ty, o kterých se dozví prostřednictvím udání, dospěl k závěru, že žalobce by za svou aktivitu na sociálních sítích nemohl být pronásledován státními orgány.
52. Ani v tomto směru soud neshledal důvod se od svých předchozích závěrů odchýlit. Po vydání zrušujícího rozsudku již žalobce v řízení stran své aktivity na sociálních sítích nic nového neuvedl. Žalovaný pak v rozhodnutí odkázal na závěry soudu ve zrušujícím rozsudku a doplnil, že dle aktuální Informace OAMP týkající se navrátilců se v současnosti nekonají masivní kontroly navrátilců ani jejich telefonů, ruské úřady se aktivně nezaměřují na osoby, které zemi opustily před zářím 2022, zvýšeným kontrolám čelí především rizikové skupiny (aktivisté, novináři, právníci). Byť by bylo vhodnější, aby žalovaný v napadeném rozhodnutí přímo zopakoval své předchozí vypořádání týkající se aktivit žalobce na sociálních sítích, považuje soud napadené rozhodnutí hraničně za přezkoumatelné vzhledem k tomu, že odkázalo na zrušující rozsudek, který byl součástí správního spisu, a vzhledem k tomu, že k tomuto tématu žalovaný doplnil aktuální zjištění. Soud nepovažoval za potřebné doplňovat dokazování o článek z webu themoscowtimes.com ze dne 31. 8. 2025 o tom, že ruské úřady stíhají projevy nesouhlasu s válkou včetně trestného činu diskreditace armády, neboť žalovaný to nepopíral a shromážděné podklady ve spise, zejména Informace OAMP ze dne 25. 2. 2025, k tomu poskytují dostatečné informace a tato zpráva vyhovuje požadavkům kladené na informace o zemích původu.
53. Soud dále konstatuje, že žalobní námitka, dle které samotné užívání X je trestně postižitelné, neboť rozhodnutím moskevského soudu ze dne X byla společnost X prohlášena za extremistickou organizaci, je zcela nová, a žalobce ji ve správním řízení (ani před ani po vydání zrušujícího rozsudku zdejšího soudu) vůbec neuplatnil. K tomu však žalobce neuvedl žádné vysvětlení, proč tato tvrzení neuvedl již ve správním řízení, přitom však směřuje ke skutečnostem, které nastaly již v roce 2022. Je třeba připomenout, že podle rozsudku NSS

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32, „[p]ovinnost určenou čl. 46 odst. 3 (...) nelze chápat jako podporu bezdůvodného roztržštění vylíčení skutkového příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v různých fázích řízení, včetně přezkumného soudního řízení. Jedná se o opatření, které má zamezit nesprávnému posouzení situace žadatelů ve světle aktuálních poměrů a závažných změn situace v zemi jejich původu či jejich osobních poměrů.“ Je patrné, že se nejedná o skutečnost, která by žalobci nemohla být známa nebo by neexistovala již v průběhu správního řízení, a tedy soud nemohl k takové nově tvrzené skutečnosti přihlížet. Pouze nad rámec soud uvádí, že kontrolou či monitoringem sociálních sítí se zabývají dvě zprávy o zemi původu, které jsou součástí spisu, a sice Informace OAMP ze dne 31. 10. 2022 (č.l. 45 – 47) a Informace OAMP ze dne 25. 2. 2025 (č.l. 185 – 185). Tyto zprávy podrobně popisují i sankcionované jednání související s aktivitami na sociálních sítích, přičemž z žádné z těchto zpráv nevyplývá, že by měly být kriminalizovány samotné osoby jako uživatelé sociální sítě X. Soud tak k důkazu neprováděl zprávu organizace OVD- Info z roku 2024, neboť ta byla jedním z podkladů Informace OAMP ze dne 25. 2. 2025, ani zprávu z webu novinky.cz, kterou chtěl žalobce prokázat, že rozhodnutím moskevského soudu ze dne X byla společnost X prohlášena za extremistickou organizaci.

54. Ze shora uvedeného plyne, že žalovaný nepochybil, pokud účast žalobce na jedné demonstraci a jeho aktivity na sociálních sítích nepovažoval za důvody pro poskytnutí azylu či doplňkové ochrany.
55. Žalobce dále ve čtvrtém bodě žalobě namítal, že by mohl mít potíže z důvodu dlouhodobého pobytu v nepřátelském státě a podání žádosti o mezinárodní ochranu, mohl by být zařazen na seznam nepřátelských agentů. Soud k tomu uvádí, že žalobce v řízení podobnou námitku vznesl, uvedl, že z důvodu X by mohl být považován za nepřátelského agenta. Je třeba připustit, že žalovaný tuto námitku výslovně v napadeném rozhodnutí nevypořádal, čímž pochybil. Nicméně soud dospěl k závěru, že se nejedná o takové pochybení, pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí rušit a věc vracet žalovanému k dalšímu řízení. Odpovědi na tyto otázky je totiž možné získat z podkladů, které žalovaný shromáždil a které jsou součástí správního spisu, k těmto podkladům se žalobce mohl ve správním řízení vyjádřit či navrhnout jejich doplnění, to však neučinil. Návratů občanů RF do vlasti po pobytu v zahraničí se týkají Informace OAMP ze dne 31. 10. 2022, Informace OAMP ze dne 10. 2. 2023 a Informace OAMP ze dne 25. 2. 2025. Z těchto informací plyne, že každoročně překračují hranice Ruské federace miliony osob, problémům a kontrolám přitom čelí především aktivisté, blogeri, novináři, právníci či pracovníci v IT sektoru, přičemž žalobce do takových skupin nepatří. Dle Informace OAMP ze dne 25. 2. 2025 mohou osoby po delším pobytu v zahraničí čelit důkladnější kontrole, nicméně není nijak rozlišováno, zda se osoby vrací ze Střední Evropy a západních zemí nebo z jiných států (např. Turecko, Thajsko). Z informací je patrné, že ruské úřady se zaměřují na vyhledávání protirežimních či protiválečných aktivit (např. v mobilních telefonech) u navracejících se osob, zajímají je i dezertéři, nicméně z těchto informací neplyne, že by byl kriminalizován samotný dlouhodobý pobyt v zahraničí (bez ohledu na konkrétní stát) či podání žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí, na takové osoby vyhledávání ruských orgánů necílí. Bez ohledu na to, že informace o žadatelích o mezinárodní ochranu jsou neveřejné, jsou státními orgány v ČR chráněny, a tedy se je ruské úřady nemají jak dozvědět, pokud je dotčená osoba sama nesdělí. Žalobce k tomu žádné důkazní návrhy neuplatnil. Soud tak i tuto námitku považuje za nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

56. Žalobce ve třetím žalobním bodě namítal nesprávné posouzení obav z pronásledování z důvodu jeho sexuální orientace. I těmito obavami se již Městský soud Praze zabýval, a to v rozsudku ze dne 27. 2. 2024 č. j. 13 Az 23/2023-55, kde shledal, že sám žalobce nepociťoval strach z pronásledování z důvodu své sexuální orientace, neboť nic takového nevyplývalo z jeho pohovoru; netvrdil, že by čelil jakémukoliv negativnímu jednání ze strany státních orgánů, nebo že by se skrze svou orientaci dostal do situace, ve které by mu státní orgány odmítly poskytnout ochranu; nadto ze zpráv o zemi původu nevyplývá, že by příslušníci LGBT+ komunity byli v Rusku systematicky pronásledováni. Žalobce soudu netvrdil, že by v Ruské federaci došlo v poslední době k výraznému zhoršení postavení LGBT+ osob. Soud tak ve zrušujícím rozsudku dospěl k závěru, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí pronásledování z důvodu jeho bisexuální orientace.
57. V navazujícím řízení žalobce žádná nová tvrzení stran jeho sexuální orientace neuplatnil, žalovaný přesto shromáždil aktuální Informaci OAMP ze dne 7. 4. 2025 týkající se situace sexuálních menšin v zemi původu.
58. Žalobce teprve v žalobě začal namítat, že situace LGBT+ komunity se dramaticky zhoršila, odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího soudu RF, který toto hnutí již dne 30. 11. 2023 označil za extremistickou organizaci. Tuto informaci však bez zřejmého důvodu neuvedl ani soudu v předchozím řízení, ani žalovanému v řízení po zrušujícím rozsudku. Soud nicméně dospěl k závěru, že aktuální informace shromážděné žalovaným poskytují dostatečný podklad k posouzení uvedené problematiky a představují odpovídající základ pro závěr, dle kterého žalobci důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany z důvodu jeho sexuální orientace nesvědčí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí velmi podrobně a s přihlédnutím ke konkrétní situaci žalobce vypořádal jeho obavy (viz strany 12 a 13), přičemž soud toto hodnocení považuje za adresné, podložené, dostatečně konkretizované a věcně správné. Nepopíral, že diskriminace LGBT+ komunity se v zemi zvýraznila, popsal příslušné zákony používané při postihování dané komunity a jejich aplikaci v praxi, zmínil i žalobcem označené rozhodnutí Nejvyššího soudu RF ze dne 30. 11. 2023, nicméně zjistil, že je potřeba činit rozdíl mezi viditelnými jedinci/aktivisty a běžnými osobami, kdy spíše první skupina bude terčem bezpečnostních složek, přičemž obecně je počet cílených postihů relativně malý, zabýval se i konkrétními počty a postihovaným jednáním. Žalovaný poukázal i na zátahy v klubech i na akcích, nicméně tyto hrozí spíše v menších městech. Informace OAMP ze dne 7. 4. 2025 přitom vychází i z materiálu OVD-Info za rok 2024, který tak soud již k důkazu neprováděl. Žalovaný z těchto informací dovodil, že obecně se zvýšený zájem bezpečnostních složek nezaměřuje na ty osoby, které nejsou viditelné a neprezentují LGBT+ symboly nebo své postoje. Poukázal na to, že žalobce nikdy dříve ve státě původu problémy neměl, do propagace LGBT+ hnutí se nezapojoval (natož ve vztahu k nezletilým), nikdy jej veřejně a aktivně nijak nepropagoval, a nečiní tak ani v současnosti v ČR, kde žije ve společné domácnosti se svou přítelkyní, v RF se nejedná o plošné pronásledování LGBT+ osob a u žalobce nesvědčí nic o tom, že by měl čelit zvýšenému riziku. Soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje, dospěl k závěru, že skutečnosti týkající se sexuální orientace žalobce nejsou takové povahy, že by mohly být podkladem pro udělení azylu či doplňkové ochrany.
59. Soud pak považuje shora uvedenou Informaci OAMP ze dne 7. 4. 2025 za relevantní, důvěryhodnou, vyváženou a objektivní, zpráva vyhovuje požadavkům judikatury na kvalitu informací o zemích původu. Ze seznamu použitých zdrojů je zřejmé, že žalovaný vycházel z velkého množství různých konkrétně specifikovaných podkladů, včetně institucí jako jsou

Agentura EU pro azyl (EUAA), MZV USA, Freedom House, HRW, BBC, OVD-Info a dalších. Informace OAMP zároveň popisuje stav k dubnu 2025, použité podklady jsou převážně z roku 2024, ale i z roku 2025, nelze tak bez dalšího konstatovat, že by se jednalo o zprávu neaktuální. Soud tak v této souvislosti nepovažoval za potřebné doplňovat dokazování o zprávu z běžného tisku (z webu novinky.cz ze dne 26. 7. 2025), která se má dle žalobce týkat diskriminace LBGT+ osob, neboť shora uvedená Informace OAMP obsahuje dostatečně komplexní a aktuální informace.

60. Soud shledal, že žalovaný posoudil situace žalobce komplexně, s přihlédnutím ke všem individuálním okolnostem jeho případu, za tímto účelem shromáždil dostatečné, adresné a aktuální informace o zemi původu, zabýval se všemi možnými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, jejichž naplnění však neshledal, což zcela konzistentně a přezkoumatelně odůvodnil. Nelze souhlasit ani s námitkou, že žalovaný posoudil důvody tvrzené žalobcem zcela izolovaně. Žalovaný se totiž zabýval individuálními charakteristikami žalobce jednotlivě, i v jejich souhrnu, nicméně v daném případě ani kumulace jednotlivých aspektů u žalobce nezpůsobuje zvýšené riziko, žalobce ani neformuloval žádné konkrétní skutečnosti, pro které by měl nastat kumulativní efekt jednotlivých faktorů.
61. Žalobcem namítaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2024 č.j. 5 Azs 142/2024-30 není na posuzovaný případ přílehlavý, týkal se ruské občanky ukrajinské národnosti, která žila dlouhou dobu na Ukrajině s druhem ukrajinské státní příslušnosti, hlásila se k ukrajinskému národu, vyjadřovala nesouhlas s ruskou invazí na Ukrajinu. Je zřejmé, že tato situace je nesrovnatelná s postavením žalobce. Pokud jde o rozsudek Městského soudu v Praze (nikoli tedy Nejvyššího správního soudu) ze dne 17. 1. 2025 č.j. 21 Az 22/2024-36, soud v něm žalovanému uložil, aby dostatečně zjistil skutkový stav ohledně výkonu vojenské služby a možnosti být vyslán do bojů na Ukrajině. Obdobně to však učinil zdejší soud v případě žalobce ve zrušujícím rozsudku č.j. 13 Az 23/2023-55, přičemž žalovaný v navazujícím řízení požadavky soudu respektoval. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 11. 2023 č.j. 33 Az 15/2023-47 se pak týkal další opakované žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž žaloba byla zamítnuta, kasační stížnost podána nebyla; není tak zřejmé, co z tohoto rozsudku žalobce dovozuje pro svůj případ. Žalobce pak nespecifikoval žádnou jinou aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu, od které se dle jeho názoru měl žalovaný odchýlit.
62. Soud dále konstatuje, že z hlediska mezinárodní ochrany není nijak podstatné, zda žalobce hovoří česky a nakolik je v České republice integrován (pracuje, podniká, a podobně). Institut mezinárodní ochrany není určen k řešení pobytové situace cizinců.
63. Azylově relevantní skutečnost dále nepředstavuje samo o sobě ani to, že žalobce pochází ze země, která rozpoutala konflikt na Ukrajině a nedodrží své mezinárodně právní závazky, jak již soud konstatoval v rozsudku ze dne 27. 2. 2024 č. j. 13 Az 23/2023-55.
64. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
65. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 9. února 2026

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně